

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Βιοτιμώμενον υπό του 'Κραυγίου της Παιδείας ως κατ' εἶδην παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθῆς παρασχόν ἐν τῇ γὰρ ἡμῶν ὑπηρεσίᾳ, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμένου Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 5.—Ἐξωτερικοῦ φρ.χρ. 7
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1^{ην} ἐκάστου μηνὸς
καὶ εἶνε πρόπληρωταὶ δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.—Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ.χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Αἰόλου, 119, ἐναντὶ Χρυσοσπηλαιώσεως.

Περίοδος Β'.—Τόμ. 2ος.

Ἐν Ἀθήναις, τὴν 14 Ἰανουαρίου 1895

Ἔτος 17ον.—Ἀριθ. 2

ΕΝ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΕΚΤΟΡΟΣ ΜΑΛΩ
ΒΡΑΒΕΥΘΕΝ ΥΠΟ ΤΗΣ ΓΑΛΙΚΗΣ ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ

[Συνέχεια ἴδε σελ. 1]

Ἡ Πετρίνα ἐξέθηκε δι' ὀλίγων τί ἤθελεν ἐκεῖνος δὲ διὰ τὴν μὴ χάνει τὸν καιρὸν τοῦ ἀκούων, ἔχυνεν εἰς τὸν λάρυγγά του.
«Μπορεῖ νὰ γίνῃ ἂν εἶνε τὰ χρήματα μ'προστά, εἶπεν ἐξετάζων αὐτήν.

- Πόσον;
- Ἄνω καὶ δέκα τὴν εβδομάδα γιὰ τὸ ἀμάξι καὶ μία καὶ πέντε γιὰ τὸ γαῖδαρο.
- Πολὺ ἀκριθὰ.
- Τόσα παίρνω.
- Τὸ καλοκαίρι;
- Τὸ καλοκαίρι.
- Εἰμπορεῖ νὰ τρώγῃ ἀγάθια;
- Καὶ γόρτα ἀκόμη, ἂν ἔχη γερὰ τὰ δόντια.
- Δὲν εἰμποροῦμεν νὰ πληρώσωμεν μετὴν εβδομάδα, διότι δὲν θὰ μείνωμεν μίαν ἐβδομάδα, ἀλλὰ μόνον μετὴν ἡμέραν. Εἴμεθα περαστικοὶ ἀπὸ τὸ Παρίσι καὶ πηγαίνομεν ἔς τὴν Ἀμιέννην καὶ θέλομεν νὰ παυθοῦμεν.

«Ὅλο τὸ ἴδιον, τριάντα λεπτὰ τὴν ἡμέρα γιὰ τὸ ἀμάξι καὶ δεκαπέντε γιὰ τὸ γαῖδαρο.»
Ἠρεῦνησεν εἰς τὸ φόρεμά της καὶ ἐξήγαγε τεσσαράκοντα πέντε λεπτὰ.

«Λάβετε τὴν πρώτην ἡμέραν.
— Μπορεῖς νὰ πῆς ἔς τοὺς δικούς σου νὰ μ'ποῦνε. Πόσες ψυχὲς εἶνε;
— Ἄν εἶνε ἓνα κοπάδι, δέκα λεπτὰ τὸ κεφάλι.
— Μόνον τὴν μητέρα μου ἔχω.
— Καλὰ, μὰ γιατί δὲν ἦρθε ἡ μητέρα σου νὰ συμφωνήσῃ τὸ νοῖκι;
— Εἶνε ἄρρωστη ἔς τὸ ἀμάξι.
— Ἄρρωστη! Ἐδῶ δὲν εἶνε νοσοκομεῖο.»

Ἡ κοραεὶς ἐφοβήθη μήπως δὲν θελήσῃ νὰ δεχθῶσιν ἄρρωστον.
«Ἄθλα δὴ εἶνε κουρασμένη καταλαμβάνετε, ἐρχόμεθα ἀπὸ μακρὰν.
— Ποτέ μου δὲν ῥωτῶ τοὺς ἀνθρώπους πόθεν ἔρχονται.»
Καὶ ἐκτείνας τὴν χεῖρα πρὸς τινὰ γωνίαν τῆς μάνδρας εἶπε.
«Θὰ βάλῃς τὸ ἀμάξι σου ἐκεῖ κάτω, καὶ ἔπειτα θὰ δέσης τὸ γαῖδαρό σου ἂν μου πατήσης κανένα σκυλὶ θὰ μού το πληρώσῃς πέντε δρακμίαις.»

«Καλὰ, τὸ πίνω ἐγὼ γιὰ σένα» (Σελ. 9 στήλ. 6)

Ἐν ᾧ δὲ ἡ Πετρίνα ἐμελλε νὰ ἀπέλθῃ, ἐκάλεσεν αὐτήν.
— Πάρε ἓνα κρασάκι.
— Σὰς εὐχαριστῶ, δὲν πίνω.
— Καλὰ, τὸ πίνω ἐγὼ γιὰ σένα.»
Καὶ ἔχυσεν εἰς τὸν λάρυγγά του τὸ ποτήριον ὅπερ εἶχε γεμίσει καὶ ἐπανελάβε τὴν διαλογὴν τῶν ῥακῶν του.
Εὐθὺς ὡς ἐγκατέστησε τὸν Παλληκαρᾶν ἐν τῇ ὑποδείχθεισῃ θέσει, ὅπερ ἔγινεν οὐχὶ ἄνευ τινῶν κλονισμῶν, εἰ καὶ προσεπάθει νὰ τοὺς ἀποφύγῃ, εἰσηλθεν εἰς τὸ ἀμάξιον:
«Τέλος πάντων, μητέρα μου, ἐφθάσαμεν.
— Νὰ παύσουν τὰ κουνήματα! Νὰ παύσῃ τὸ κύλισμα! Τόσα καὶ τόσα χιλιόμετρα! Θεέ μου, πόσον εἶνε ἡ γῆ μεγάλη!
— Τώρα που ἡσυχάσαμεν, θὰ σας ἐτοιμάσω νὰ φάγετε. Τί θέλετε;
— Πρῶτα πρῶτα νὰ ξεζέψῃς τὸν καιμένον τὸν Παλληκαρᾶν καὶ αὐτὸς θὰ εἶνε πολὺ κουρασμένος. Βάλε του νὰ φάγῃ, πότισέ τον, περιποιήσου τον.
— Σωστά, ποτέ μου δὲν εἶδα τόσα γαῖδουράγκαθα. Ἐπειτα εἶνε καὶ πηγὰδι. Τώρα εὐθὺς ἔρχομαι.»
Τῷ ὄντι ἐπαγγέθη μετ' οὐ πολὺ καὶ ἀνεξήγητος τῆδε κακεῖσε ἐν τῷ ἀμαξίῳ, παρέλαβε τὸ πῆλινον πύραυλον καὶ ὀλίγους ἀνθρακὰς καὶ παλαιὰν χύτραν. Συνέλεξε λεπτὰ ξηρὰ κλαδιά καὶ ἀνάψασα αὐτὰ ἐγονυπέτησε καὶ ἐφύσησε δι' ὄλης τῆς δυνάμεως τῶν πνευμόνων της.

ΑΛΦΑΒΗΤΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ"

Εἰς ἄλλους τοὺς ἀγαπητοὺς μου ἀναγνώστας καὶ τὰς ἀναγνώστριάς μου εὐχομαι νὰ εἶνε εὐτυχῆς τὸ νέον ἔτος, καὶ εὐχαριστῶ ἀπὸ καρδίας ἄλλους καὶ ἄλλας ὅσοι καὶ εἰς ἐμὲ νῆχθησαν τὸ ἴδιον.

Ὁ ἐνθουσιασμὸς σου, Ἐλικωνίας Παρθένος, καὶ ἡ ἐκτίμησις τῆς καλῆς σου μητρὸς θερμαίνουσι τὸν ζῆλον μου καὶ με κἀμύνουν εὐτυχῆ.

Κ' ἐγὼ ἐλπίζω, Κολοσσὲ τῆς Ῥόδου, νὰ ἐπιτύχῃς περισσώτερον εἰς ἄλλους διαγωνισμοὺς· αὐτὸ ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὴν ἐπιμέλειάν σου.

Ἦαθε τέλος αὐτὸς ὁ τόσον ἀγαπητὸς σου ἐξάδελφος, Χιὼν τοῦ Παρνασσῶ! Τὸν ἐπερίμενα καὶ ἐγὼ, ἀνυπομόνως.

Εἴκοσι πέντε λεπτὰ εἶνε ἡ δαπάνη διὰ τὴν ἐκτύπωσιν τῆς νέας ταινίας, *Ταπεινὸν Ἰον*.

Γράψε μου, Ἀφρικανὲ Ἀέωρ, ποῖα φυλλάδια θέλεις ἀντὶ τοῦ τόμου καὶ θὰ σοὶ τὰ σταίλω, ἂν ὑπάρχουν. Ἐπίσης καὶ ποῖον ἄλλον τόμον ἐκ τῶν 19 θέλεις.

Θερμὰς εὐχαριστίας, Ἀγριολοῦλουδον Ἀθηνῶν, διὰ τὰς φιλικὰς προσπαθείας σου.

Ἀκόμη τὸν περμιένω τὸν Ἀρακάκη, Ἀττικὴ Νύξ. Πού εἶνε τὸς λοιπὸν;

Καὶ ἐγὼ, Ὀνειροπόλδον Ἐρημίτα, αὐτὸ τὸ ψευδώνυμον προτιμῶ μᾶλλον παρὰ τὸ πρῶτον.

Πολὺ παλαιὸν τὸ παιδικὸν πνεῦμα πού μου ἔστειλες, Δίκαιε Ἀριστείδην, τίποτε νεώτερον; Εἶδες, Ἀταβυρία, ὅτι ἡ πρώτη σου ἀποστολὴ πνευματικῶν ἀνησῶν δὲν ἦτο ἀνεπιτυχῆς. Περιμένω καὶ ἄλλας καλλιτέρας καὶ ποιικιλότερας. Καὶ βέβαια νὰ με πιστεύσης, Σαπφῶ. Ἐγὼ δὲν λέγω παρ' ὅτι σκεπτόμαι.

Πολὺ μὲ ἐκίνησε τὸ ἐνδιαφερόν ἡ περιγραφή τοῦ ταξιδίου σου Ἀρχιναύαρχε Θεμιστοκλεῖς.

Δὲν ἐνθυμούμαι νὰ ἔδωκα εἰς ἄλλον τὸ ψευδώνυμόν σου, φιλότατη Ἑλένη Λευίτου, εἰς ποῖον φύλλον τὸ εἶδες; Γράψε μου ποῖα ὠσιμμένα φυλλάδια σοὶ λείπουν νὰ σοὺ τα σταίλω.

Ἐκ τῶν δύο προτεινομένων ψευδωνύμων, *Γέρο Ὀλυμπία*, αὐτὸ προτιμῶ. Τώρα εἶσαι ἐντελὲς καλὰ εἰς τὴν ὑγίαν σου.

Δὲν ἐκπλήττομαι καθόλου, Ἀνδρότρε Στρατιώτα, διὰ τὴν στανιότητά τῶν ἐπιστολῶν σου. εἰσεύρω πόσον πρέπει νὰ μελετᾷ ἓνας μαθητὴς τῆς τρίτης τάξεως τοῦ Γυμνασίου.

Ὅχι Φίλαργος Μέλισσα ἀλλὰ *Φίλαργος Λειδῶν*, ἦτο ἡ λαβούσα τὸ τρίτον βραβεῖον εἰς τὴν μικρὰν τάξιν τοῦ τεσσαρακοστοῦ Διαγωνισμοῦ. Ἦτο παρῶραμα τὸ ὅποιον εὐχαριστίως σήμερον ἐπανορθῶ.

Ἄτυχῶς τὰ φυλλάδια τὰ ὅποια ζητεῖς, φιλότατη Ἀνδρομάχη Τοῦμπα, δὲν ὑπάρχουν.

Πολὺ μ' εὐχαριστεῖ ἡ ἀπόφασίς σου νὰ λάβῃς μέρος εἰς τὸν διαγωνισμὸν, ἀγαπητὴ μου Μαρριέττα Παλλαδίου. Γράψε ὅμως εἰς χωριστὸ χαρτί τὰς λύσεις.

Μὲ τὰς τόσας περιπλανήσεις σου, τὸ ψευδώνυμόν σου κανεὶς δὲν εἰμπορεῖ νὰ εἰπῇ ὅτι δὲν σου ἀρμόζει, *Περιπλανώμενη Ὀδυσσεὺ*.

Στέλλε μου, *Ραμόλε*, πνευματικὰς ἀσκήσεις καὶ παιδικὰ πνεύματα πρὸς δημοσιεύσιν καὶ ἔσο βέβαια; ὅτι θὰ δημοσιεύωνται ὅσα ἐγκριθένται.

Ἄν κρῖνω ἀπὸ τὴν ἐπιστολήν σου, φιλότατη Ἑλένη Αναστασιάδου, διεσκέδασας λαμπρὰ εἰς τὸ ταξιδίον, καὶ τοῦτο πολὺ μ' εὐχαριστεῖ.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

(Αἱ λύσεις στέλλονται μέχρι 7 Φεβρουαρίου)

1. **Λεξιγράφος.**
Τὸ ἓνα εἶνε σύνδεσμος, ζῶν τάλλο δραμαίον, τὸ σύνολον φιλόσοφος ἐκ τῶν πολὺ ἀρχαίων.

2. **Στοιχειόγραφος.**
Εἶμαι πόλις τις γνωστὴ καὶ πολὺ ἐξακουστὴ, ἂν δύο γράμματα μου θέσῃς ὁσπριον θ' ἀποτελέσῃς.

3. **Τουόγριφος.**
Ἐρημὴ καὶ ὀλομόναχῃ με ἔκαμαν οἱ τόνοι.

4. **Κυθόλεξον.**
Ὅταν δύο γράμματα μου θέσῃς ὁσπριον θ' ἀποτελέσῃς.

5. **Τριγωνον.**
Σχημάτισον τρίγωνον ἀντικαθίστων τὰ ἑννέα 1 δι' ἑνὸς γράμματος, ἐπίσης καὶ τὰ πέντε 2 δι' ἑτέρου γράμματος.

6. **Παίγνεον.**
Ἐχω ἐπὶ τῆς τραπέζης μου 7 πορτεῖα. Τὰ μεταποτίζω καὶ τα μετρώ: μένουσιν ἔξ ἐνὸς δὲν ἀφῆρσα κανέν, τὰ μεταποτίζω πάλιν καὶ τα μετρώ: μένει ἓν καὶ ὅμως κανέν δὲν λείπει. Τί λοιπὸν συμβαίνει;

7-8. **Μεταμορφώσεως.**
1. Τὸ ῥόδον δι' 9 μεταμορφώσ. νὰ γίνῃ *μήλαρον*.
2. Ὁ ὄνος δι' 8 μεταμορφ. νὰ γίνῃ *λέων*.

9-10. **Κεκερωμένα ὀνόματα μελῶν τοῦ σώματος.**
1. Ἡ περιστορὰ εἶνε ἀθιότατον πτηνόν.
2. Ὁ χρυσόχορος φασιανὸς εἶνε πολὺτιμον πτηνόν.

11. **Σύνθεσις λέξεων.**
Διὰ τῶν γραμμάτων τῶν ἀκαθῶν λέξασον σημάτισον ἀρχαίαν παροιμίαν ἔξ πέντε λέξεων.

12. **Ἀκροστιχίς.**
Τάριχά γράμματα τῶν ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦσι τὸ ὄνομα πόλεως τῆς Γερμανίας.

13. **Ἐλλητισομόφωνον.**
εἰο—φ—οι—αιε—η—η—ωη

14. **Γρίφος.**
Ἡ ἦν Πρῶσσι ἂν ἄν ὠμῆς.

Ἐκαστον τούτων θὰ δωρηθῶσιν ἀνὰ δύο τόμοι τῆς πρώτης περιόδου τῆς «Διαπλάσεως».
Τρίτον βραβεῖον θὰ λάβωσι ἑννέα ἐκ τῶν διαγωνισθησομένων, ἧτοι τρεῖς ἐξ ἐκάστης τάξεως, οἱ ἔχοντες πλεονάζοντες ὁρθὰς λύσεις μετὰ τοὺς λαβόντας τὸ δεύτερον βραβεῖον. Εἰς ἕκαστον τούτων θὰ δωρηθῇ ἂν εἰς μόνον τόμος.
Ἐπαίνου θὰ τύχῃσι πάντες οἱ ἔχοντες ὁρθὰς λύσεις ὅχι ὀλιγωτέρας τοῦ ἡμίσεως τῶν λύσεων ἂς εὖρον οἱ λαβόντες τὸ τρίτον βραβεῖον ἐξ ἐκάστης τάξεως.
Ἐξήμου μνείας θὰ τύχῃσι οἱ ἔχοντες ὁρθὰς λύσεις ὅχι ὀλιγωτέρας τοῦ ἡμίσεως τῶν λύσεων ἂς εὖρον οἱ τυχόντες ἐπαίνου ἐξ ἐκάστης τάξεως.
Τῶν δὲ λοιπῶν θὰ δημοσιευθῶσιν ἀπλῶς τὰ ὀνόματα μετὰ τὸ ποσὸν τῶν λύσεων ἂς εὖρον ἕκαστος.

Ἐκτὸς συναγωνισμοῦ.

Οἱ τυχόντες εἰς προηγουμένους διαγωνισμοὺς τῶν λύσεων ἐνὸς οὐδὲν ποτε βραβεῖου εἰς μίαν ἐκ τῶν τριῶν τάξεων, δὲν δύναται νὰ συναγωνίζωνται διὰ τὸ ἴδιον ἢ διὰ κατώτερον βραβεῖον εἰς τὴν αὐτὴν τάξιν, καὶ τίθενται τιμητικῶς ἐκτὸς συναγωνισμοῦ, ἐὰν ὁ ἀριθμὸς τῶν λύσεων τῶν τοῖς παρέχῃ τὸ δικαίωμα εἰς τὸ ἴδιον ἢ εἰς κατώτερον βραβεῖον ἐκείνου οὐ ἔτυχεν ἄλλοτε. Δὲν τίθενται δὲ ἐκτὸς συναγωνισμοῦ, μόνον ἐὰν συναγωνίζωνται εἰς τάξιν μεγαλειτέραν ἢ πρῶτην, ἢ εἰς τὴν ἴδιαν μὲν τάξιν, ἀλλὰ δι' ἀνώτερον βραβεῖον.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ θεὸς ἐουνεῖθε νὰ προσφέρῃ εἰς τοὺς ἀνεψιούς σου κατὰ τὴν πρώτην τοῦ νέου ἔτους δώρα, τὰ ὅποια ἐπρωθυμιοποιήσονται οὗτοι νὰ σπάσουν ἢ νὰ γάνουν.

Ἐφέτος τὴν παραμονὴν τοῦ νέου ἔτους εἰσεργεταὶ ὁ θεὸς εἰς τὴν οἰκίαν τῆς ἀδελφῆς σου. Οἱ ἀνεψιοὶ τὸν ἐπερίμενον.

— Σὰς φέρω σήμερον κατὰ δῶρα, λέγει, ποῦ δὲν θὰ μπορέσετε νὰ τα σπάσατε ὅσον καὶ ἂν προσπαθῆσατε.

— Τί, θεῖε; πές μας, τί μας ἔφερες;
— Καλὰ συμβουλάς, παιδιὰ μου, καλὰ συμβουλάς...
Ἐστῆλη ὑπὸ τῆς Κρυσταλλίνας Βρύσης *

Ὁ λόγος ἦτο περὶ δώρων τῆς Πρωτοχρονιάς:
— Ἡ μαμά μου χθὲς ἀγόρασε καινούργιο μεταξωτὸ φόρεμα, καὶ ἡ δικὴ σου δὲν ἀγόρασε.

— Ἡ μαμά μου ἀγόρασε χθὲς καινούργια δόντια καὶ ἡ δικὴ σου δὲν ἀγόρασε.
Ἐστῆλη ὑπὸ τοῦ Ξευητιομένου. *

Καὶ πάλιν περὶ δώρων:
Ἡ πατέρα σου λέγει πὼς δὲν σ' ἀγοράζω τύμπανο γιὰ μποναμά! δὲν μπορῶ νὰ ὑποφέρω τὸν κρότον του.

Ἡ πατέρα σου λέγει πὼς δὲν σ' ἀγοράζω τύμπανο γιὰ μποναμά! δὲν μπορῶ νὰ ὑποφέρω τὸν κρότον του.
Ἐστῆλη ὑπὸ τῆς Μικρῆς Γλωσσῆς. *

Ὁ μικρὸς Τοτὸς βλέπων τὰς πιπιούσας νιφάδας χιόνος,
— Μαμά, μαμά, ἔσῳρες τί εἶν' αὐτὰ που πέφτουν; Στάλαγματιεὶς βροχῆς που κρυώνουν καὶ ἔβαλαν τῆς γούνης τους.
Ἐστῆλη ὑπὸ τοῦ Σουλῆτου. *

Τὸ ἀντίτιμον τῶν συνδρομῶν ἀποστέλλεται κατ' εὐθείαν πρὸς τὸν κ. Ν. Π. Παπαδόπουλον, ἐκδότην τῆς Διαπλάσεως τῶν Παίδων, εἰς Ἀθήνας, διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν, χαρτονομισμάτων παντὸς Κράτους, χρυσοῦ, τοκομεριδίων, συναλλαγματικῶν ἐντὸς συστημένῃς ἐπιστολῆς. Ποσὰ μικρότερα τῶν 5

πράγματων, ἐκ τοῦ Ἐξωτερικοῦ, εἶνε δεκτὰ καὶ εἰς γραμματόσημον.
Οἱ ἀλλασσόντες κατοικίαν συνδρομηταὶ παρακαλοῦνται νὰ γνωστοποιήσων ἡμῖν ἐγκαιρῶς τὴν νέαν τὴν διεύθυνσιν, συναποστέλλοντες τὴν παλαιάν των διεύθυνσιν καὶ 25 λεπτῶν γραμματόσημον διὰ τὴν δαπάνην τῆς ἐκτύπωσεως τῆς νέας ταινίας.

Παρακῶνα περὶ μὴ λήψεως φύλλων γινόμενα μετὰ παρλιούσιν δικαιοκινήμερον τὰ πολὺ ἀπὸ τῆς ἐκδόσεως των εἰσὶν ἀπαράδεκτα.

“Ότε δε οι άνθρωποι ήρχισαν να ανάπτωσιν, ανέβη πάλιν εις το άμάξιον.

« Ρύζι θέλετε ; ε ; — Και δεν πεινώ ! — Μήπως όρέγεσθε άλλο τίποτε ; Θά σας φέρω ό τι θέλετε . Θέλετε ; . . . — “Ας είνε τ’ όρζι . »

“Εστησεν επί του πυρός την χύτραν μετ’ όλίγου ύδατος και έρριψε μίαν δραχμα όρυζίου . “Αφ’ ου δε ήρχισεν ή βράσις, ανέκίνησε τ’ όρυζιον διά ξυλίνου ραβδίου λευκού, άφ’ ου πρ’ωτον άφηρεσε τόν φλοίον του . “Αφίνουσα δε τ’ο μαγειρείον έτρεχε πρ’ος τόν Παλληκαράν και τον εθάρρευε διά τινων λέξεων, οίτινες άληθώς ειπε,ν, δέν ήσαν άπαραίτητοι, διότι αυτός έτοιμασε τās άνάγκας του μετ’ ευαρεσκείας, ής την έπίτασιν ειρμήνευον τ’ όρθια άτά του .

“Ότε τ’ο όρυζιον έβρασε χωρίς να σκάση και γίνη πότος, ως το παρασκευάζουσι πολλάκις και αι δεξιόταται μαγειρίσαι, εκένωσεν αυτό εντός λοπάδος εις σχήμα πυραμίδος μετά πλατείας βάσεως και τ’ο έφερεν εις τ’ο άμάξιον .

“Ηδη είχε γεμίση σταμνίον εκ του φρέατος και θέση πλησίον τής μητρος τής μετά δύο ποτηρίων . άπέθεσε την λοπάδα πλησίον και εκάθισεν επί του σανιδώματος συμπύξασα τούς πόδας και έχουσα τ’ο φόρεμα αὐτῆς ήπλωμένον .

« Και τώρα, ειπεν ως κορασίς παίζουσα μετά τής πλαγγόνος τής, θά φάγωμεν’ εγώ θά σας κενώσω . »

Και τοι έφέρετο μετά φαιδρότητος, άλλ’ όμως εξήταζε διά βλέμματος ανησύχου την μητέρα τής καθημένην επί του στρώματος τής, περιτετυλιγμένην διά παλαιού μαλλίνου περιωμίου, όπερ θά ήτο άλλοτε ποτε ύφασμα πολυτελές, άλλ’ ήδη ήτο ράκος, τετριμμένον, άχρουν .

« Πεινάς σύ ; ήρώτησεν ή μήτηρ . — Και πολύ . — Και διατί δεν έφαγες κομμάτι ψωμί ; — “Εφαγα δύο κομμάτια, άλλ’ ακόμη πεινώ και πεινώ . Τώρα θά ιδθῆ άν ανοίγη ή όρεξις όταν βλέψη κανείς τόν άλλον να τρώγη τ’ο ρύζι μας θά είνε πάρα πολύ όλίγον . »

Η μήτηρ είχε φέρη εις τ’ο στόμα τής τ’ο περόνιον μετά όρυζίου, άλλά το έστρεψε και το περιέστρεψε επί πολυ άδυνατούσα να το καταπιή . Η κόρη παρέτήρησε τούτο’ άπαντώσα δε εις τ’ο βλέμμα τής κόρης ειπε .

« Δεν πηγαίνει κάτω . — Να βιάσετε τόν έαυτόν σας’ ή δευτέρα πηρουιά θά κατεβῆ καλλίτερα, ή τρίτη ακόμη καλλίτερα . »

“Αλλ’ ή μήτηρ δέν ήδυνήθη να φθάση έως εκεί, διότι μετά την δευτέραν άπέθεσε τ’ο περόνιον επί του πινακίου .

« Ανακατεύομαι και καλλίτερα να μη έπιμένω .

« Ω ! μητέρα μου ! — Μη ανησυχῆς, αγάπη μου, δέν είνε τίποτε’ ζῆ κανείς αξιόλογα και χωρίς να τρώγη, όταν δέν αναγκάζεται να κοιμάζη . Η άνάπαυσις θά μου φέρη και την όρεξιν . »

Και λύσσασε τ’ο περιώμιον εξηπλωθη επί του στρώματος ασθμαίνουσα . Δεν διελαθε δε την προσοχήν τής ασθενοϋς ή ταραχή τής κόρης . Βλέπουσα τούς όφθαλμούς αὐτῆς πληρουμένους δακρύων, προσεπάθησε να την διασκεδάση .

— Το ρύζι σου είνε λαμπρόν, φάγε’ επειδή σύ εργάζεσαι, όφείλεις και να διατηρήσῃ τόν έαυτόν σου’ διότι πρέπει να έχης δυνάμεις διά να με περιποιηθῃσαι . Φάγε, αγάπη μου, φάγε .

— Μάλιστα, μητέρα μου, τρώγω’ βλέπετε, τρώγω . »

“Αληθώς εδέησε να βιάση έαυτήν να καταπιή, άλλά κατ’ όλίγον υπό την έπίδρασιν τών περιποιητικών λόγων τής μητρος τής ό λαιμός τής διεστάλη και ήρχισε να τρώγη άληθώς, τότε δε ή λοπάς του όρυζίου εξηφανίσθη ταχέως, ή δε μήτηρ παρετήρη την μικράν μειδίωσα περιλυπος μειδιαιμα φιλόστοργον .

« Βλέπετε ότι πρέπει να βιάζη τις τόν έαυτόν του ;

- Να σας ειπώ κάτι τι, μητέρα ;
- Είπέ το, Πετρίνα μου .
- Σας λέγω λοιπόν ότι αυτό τού με λέγετε, σας το έλεγα ίσα ίσα εγώ .
- Εγώ είμαι άρρωστη .
- Δι’ αυτό, άν ήθέλατε, να πάγω να φέρω ιατρόν . Είμεθα εις τ’ο Παρίσι και εις τ’ο Παρίσι είνε καλοί ιατροί .
- Οι καλοί ιατροί δέν χαλοϋν την ήσυχίαν των άν δέν πληρωθϋν .
- Θά τον έπληρώναμεν .
- Με τί ;
- Με τ’α χρήματά μας . Θα έχετε έπτά φράγκα εις τ’ο φόρεμα, και ένα φιορίνι τ’ο όποσον εμποροϋμεν να χαλάσωμεν εδω . Εγώ έχω όγδωνταπέντε λεπτά . Κυττάξετε ε’ τ’ο φόρεμά σας . »

Το μαϋρον τούτου φόρεμα, έλεινόν ως τ’ο τής Πετρίνας, άλλ’ έχον όλιγωτέραν κόνιν επ’ αὐτοϋ, διότι είχε τιναχθῆ, ήτο επί του στρώματος και έχρησίμειεν ως κάλυμμα . Τ’ο θυλάκιον εξερευνηθέν έδωκε τ’α αναγγελθέντα επτά φράγκα και τ’ο Δυστριακόν φιορίνιον .

« Πόσα είνε τ’ο δ’λον ; ήρώτησεν ή Πετρίνα, δέν ειξεύρω καλά καλά τ’α Γαλλικά νομίσματα .

— Και εγώ δέν τα ειξεύρω καλλίτερα σου . . . »

“Υπελόγησαν τ’ο φιορίνιον πρ’ος δύο φράγκα και εϋρον ένένα φράγκα και όγδαήκοντα πέντε εκατοστά .

« Βλέπετε ότι έχομεν περισσότερα παρ’ όσα χρειάζονται διά τόν ιατρόν, εξηκολούθησεν ή Πετρίνα .

— Δεν θά με ιάνη με τ’α λόγια, θά

παραγγείλη φάρμακα, και πώς να τα πληρώσωμεν !

— “Εχω ένα σχέδιον . Καταλαμβάνετε ότι, όταν περιπατώ εις τ’ο πλευρόν του Παλληκαρά, δέν εξοδεύω την ώραν μου να του μιλώ, άν και πολυ εύχαριστείται, συλλογίζομαι και τās δύο μας, και μάλιστα σας, μητέρα μου, άφ’ ότου εισθε άρρωστη, συλλογίζομαι τ’ο ταξίδι μας, τ’ο φθάσιμόν μας εις Μαρωκούρ . Και νομίζετε ότι εμποροϋμεν να παρουσιασθϋμεν εκεί με τ’ο άμάξιόν μας, τ’ο όποσον πόσες φορές έκαιμε τούς ανθρώπους να γελάσουν όταν τ’ο έβλεπαν να περνά . Δι’ αυτό θά μας ύποδεχθϋν τάχα καλλίτερα ;

— Βέβαια θά ήτο προσβολή εις τούς συγγενείς μας, και ύπερήφανοι άν δέν είνε, να μας ιδουν να έρχώμεθα κατ’ αυτόν τόν τρόπον .

— Είνε προτιμότερον να λείψη και ή άμαξα και τ’ο καλό τής’ εγώ λέγω να την πωλήσωμεν αφ’ ου μάλιστα και δέν μας χρειάζεται πλέον . “Αφ’ ότου άρρωστήσατε, κανείς δέν ήθέλησε να σταθῆ να τον φωτογραφήσω εγώ . Και άν εύρεθϋν άνθρωποι καλοί και θελήσουν να μ’ εμπιστευθϋν, δέν έχομεν πλέον τ’α απαιτούμενα’ και διά να τα αγοράσωμεν θελομεν όκτώ δραχμάς και τ’α χρήματά μας δέν μας φθάνουν . Να την πωλήσωμεν .

— Και πόσον θά την πωλήσωμεν ; — “Όσον και άν είνε, κάτι θά πάρωμεν’ ο φακός είνε εις καλήν κατάστασιν’ έπειτα είνε τ’ο στρώμα . . .

- Τότε, όλα . . .
- Δυσκολεύεσθε ;
- “Εν έτος και πλέον ζώμεν έντός τής άμαξης, εδω μέσα απέθανεν ο μακαρίτης πατήρ σου’ δι’ αυτό όσον και άν είνε ελεεινή, λυπούμαι συλλογίζομένη ότι θά την αποχωρισθώ . “Όσα πράγματα μ’ας μένουν, απ’ εκείνόνα έχομεν και δέν ύπάρχει οϋδέ έν τ’ο όποσον να μη είνε συνδεμένον με την άνάμνησιν εκείνου . . . »

Και ασθμαίνουσα διεκόπη, επί δε τού κατίσχνου προσώπου τής δάκρυα κατέρρευσαν χωρίς να δυνηθῆ να τα συγκρατήση .

« Ω μητέρα μου ! ανεβόησεν ή Πετρίνα, συγχωρήσατέ με διότι σας όμιλησα δι’ αυτά τ’α πράγματα .

— Τι να σε συγχωρήσω, αγάπη μου ! ή δυστυχία, ή όποία μας έχει εις αὐτήν την κατάστασιν, είνε ή αίτια όπου δέν εμποροϋμεν οϋτε σύ οϋτ’ εγώ να αναφέρωμεν μερικά πράγματα χωρίς να λυπήσωμεν ή μία την άλλην, απαράλλακτα όπως είνε, φαίνεται, τής τύχης μου να μη έχω καθόλου δύναμιν να ανθέξω, να σκεφθώ, να θελήσω περισσότερο παρ’ ό τι σύ, παιδί μου .

“Εγώ δέν έπρεπε να σ’ όμιλήσω όπως σύ προ όλίγου μ’ όμιλησες, να προΐδω

ότι συ προείδες, ότι δέν εμποροϋμεν να υπάγωμεν εις Μαρωκούρ μ’ αυτό τ’ο άμάξιον, οϋδέ να παρουσιασθϋμεν συ μ’ αὐτήν τή φούστα και εγώ μ’ αυτό τ’ο φόρεμα ; “Αλλά συγχρόνως έν εϋ έπρεπε να προΐδω τούτο, έπρεπε και να συνδυάσω και τούς διαφόρους τρόπους διά να εύρω τα μέσα, και εις την άδύνατον κεφαλήν μου επαρουσιάζοντο άνύπαρκτα όνειρα, πρ’ο πάντων ή έλπις τής αύριον ως εάν αὐτή ή αύριον έμέλλε να θαυματουργήση πρ’ος χάριν μας, ότι θά γίνω καλά, ότι θά εισπράξωμεν μεγάλον ποσό, τ’α πλάσματα τής φαντασίας τών απηλπισμένων, οι όποιοι δέν ζϋν πλέον με άλλο τίποτε παρ’ με τ’α όνειρά των . “Ολ’ αὐτά ήσαν άνοήσιαι, ή φρόνησις όμιλήσε διά τού στόματός σου’ δέν θά εισπράξωμεν οϋτε πολλά χρήματα οϋτε όλίγα . Πρέπει λοιπόν να πωλήσωμεν τ’ο άμάξιον καθώς εστι και εύρίσκεται . “Αλλά δέν άρκει τούτο μόνον’ πρέπει να αποφασίσωμεν να πωλήσωμεν .

Και εδίστασεν όλίγον στιγμή σιωπῆς όδυνηρας .

« Τόν Παλληκαράν, ειπεν ή Πετρίνα . — Το είχες συλλογισθῆ ; — “Αν τ’ο είχα συλλογισθῆ ! “Αλλά πού να το εκστομίσω ; και αφ’ ότου αὐτή ή σκέψις μ’ έβασάνιζεν, ότι θά έλθωμεν εις την ανάγκην σημερον ή αύριον να τον πωλήσωμεν, δέν είχα την τόλμην οϋδέ να τον κυττάξω, μήπως καταλάβῃ ότι εμποροϋμεν να ύποφέρωμεν την στερήσιν του, αντί να τον φέρωμεν εις τ’ο Μαρωκούρ, όπου θά ήτο ευτυχής μετ’ά τούσους κόπους .

— Και ειξεύρομεν τάχα, εάν και ήμεεις θά γίνωμεν δεκτοί εις τ’ο Μαρωκούρ ! “Αλλά τέλος επειδή τούτο μόνον έχομεν να ελπίζωμεν, και ότι εάν μας διώξουν δέν θά μας μείνη άλλο καταφύγιον παρ’ να αποθάνωμεν μέσα ε’ τους πέντε δρόμους, πρέπει όπως όπως να υπάγωμεν εις Μαρωκούρ και να παρουσιασθϋμεν εις τρόπον ώστε να μη μας κλείσουν την θύραν κατά πρόσωπον . . .

— Και είνε, μητέρα μου, δυνατόν τούτο ; Η μνήμη τού μακαρίτη τού πατέρα δέν θά μας προστατεύσῃ, ό όποιος ήτο τήσον καλός άνθρωπος ; Φυλάττουν ποτέ οι άνθρωποι κακίαν πρ’ος τούς αποθαμμένους ;

— Σου όμιλώ κατά τās ιδέας τού πατρός σου, εις τās όποιας όφείλομεν να υπακούωμεν . Θα πωλήσωμεν λοιπόν και τ’ο άμάξιον και τόν Παλληκαράν . Με τ’α χρήματα τ’α όποια θά εισπράξωμεν θά προσκαλέσωμεν ιατρόν να μου δώση δυνάμεις δι’ όλίγας ήμέρας, τούτο μόνον ζητώ . “Εάν δυναμώσω, θά άγο-

ράσωμεν από έν φόρεμα σεμνόν και έμβαινόμεν εις τόν σιδηρόδρομον του Μαρωκούρ, άν έχωμεν χρήματα διά να υπάγωμεν ως εκεί’ ει δε μη πηγαίνωμεν όσον διάστημα εμπορέσωμεν και το έπιλοιπον πηγαίνωμεν πεζή .

— “Ο Παλληκαράς είνε ευμορφον ζϋνόν’ τ’ο παιδί τού μου μίλησε έξω εκεί ε’ τόν φόρον μου τ’ο έλεγε τότε . Είνε εις ένα ιπποδρόμιον και ειξεύρει από ζϋφα, και μου μίλησε, διότι ειδη τούτον ευμορφον τόν Παλληκαράν .

— Δεν ειξεύρομεν την αξίαν τών όνων εδω εις τ’ο Παρίσι, και ακόμη όλιγωτέρον πόσην θά έχη όνος τής “Ανατολής . Τέλος πάντων βλέπομεν, και επειδή έγγινεν ή απόφασις, ας παύση πλέον ή όμιλία, διότι είνε πολυ λυπηρά και εκτός

« Ηρχισε να σαπωνίζη και να τρίβη » (Σελ. 11. στήλ. γ .)

τούτου είμαι πάρα πολυ κουρασμένη . » Τῷ όντι εφαινετο εξηντημένη και πλέον ή άπαξ εδέησε να διακόψῃ τόν λόγον διά να κατορθώση να εξακολουθήση την όμιλίαν τής . « Θέλετε να κοιμηθῆτε ;

— Θέλω να άποναρκωθώ και να ήσυχάσω, αφ’ ου έγγινε ή απόφασις και έχομεν τώρα μίαν έλπίδα .

— Τότε κ’ εγώ πηγαίνω έξω διά να μή σας ταραξώ’ και επειδή έχομεν ακόμη δύο ώρας έως να νυκτώση, ας μή τας χάσω, θά πλύνω τ’α ρούχ’α μας . Δεν θα εύχαριστηθῆτε άν έχετε αύριον να φορέσετε καθαρόν ποκάμισον ;

— Μη κουράζεσαι .

— Ειξεύρετε ότι ποτέ μου δέν κουράζομαι . »

“Ησπάσθη την μητέρα τής και ζωηρά και έλαφρά ήρεύνησε διάφορα μέρη τού άμαξίου, εξήγαγε δέμα λευκών λιματίων εκ τίνος κιωτίου και τα έρριψεν εις λεκάνην πηλίγγην, έλαθεν από τής σανίδος μικρόν τεμάχιον σάπυκος όλωις τετριμμένον και παραλαβούσα τ’α πάντα εξήλθε

τού άμαξίου . “Επειδή δε αφ’ ου έβρασε τ’ο όρυζιον είχε γεμίση την χύτραν, εύρε τ’ο ύδωρ θερμόν διά να πλύνη . Γουμπετήσασα δε επί τών χόρτων, αφ’ ου πρ’ωτον εξέβαλε τ’ο ανωκόριμόν τής ήρχισε να σαπωνίζη και να τρίβῃ’ όλη δε ή πλύσις αὐτῆς συνίστατο πράγματι εκ δύο ύποκαμίσων, τριών μαντηλίων και δύο ζευγών περικνημιδών και πρην παρέλθουσι δύο ώραι, τ’α πάντα είχαν πλυθῆ, ξεβγαλθῆ και άπλωθῆ επί σχοινίου δεδεμένου εις τ’ο άμάξιον και εις τ’ο ξύλινον περιφραγμα τής μάνδρας . “Εν εϋ δε ή Πετρίνα ειργάζετο, ο Παλληκαράς δεδεμένος οϋχι μακράν αὐτῆς πολλακις απέβλεπε πρ’ος την μικράν κυρίαν του, ως έπιτηρῶν αὐτήν . “Ότε δε ειδεν ότι είχε τελειώση την εργάσιαν τής ήπλωσε πρ’ος αὐτήν τόν τράχηλόν του και εξέβαλε πέντε ή εξ όγκηθμούς, ως πρόσκλησιν έπιτακτικῆν .

« Θαρρείς ότι σ’ έλησμήνησα ; ειπεν ή Πετρίνα .

“Ηλθε δε πρ’ος αὐτόν, ήλαξε την θέσιν του, έφερεν ύδωρ έν τή λεκάνη και τον έπότισεν, αφ’ ου εξέπλυνε την λεκάνην καλώς’ διότι έτρωγε μεν ευαρέστως π’αν ό τι έδιδον εις αὐτόν ή εύρισκεν αὐτός, άλλ’ ήτο όμως πολυ δύσκολος εις τ’ο ποτόν και εδέχετο μόνον ύδωρ καθαρόν έντός αγγείων καθαρών ή οινον καλόν, όν ήγάπα ύπερ πάν άλλο ποτόν .

“Αλλα τούτου γενομένου, αντί να τον άφήσῃ ή Πετρίνα, ήρχισε να τον θωπεύῃ διά τής χειρός, λέγουσα πρ’ος αὐτήν λόγους αγάπης ως τροφός πρ’ος τ’ο βρέφος αὐτῆς, ο δε όνος όστις πάραυτα

είχε ριφῆ εις τ’α νεα χόρτα, έπαυσε να τρώγη και επέθηκε την κεφαλήν του επί του ώμου τής μικρῆς κυρίας του διά να τον θωπεύσῃ καλλίτερον . “Εκ διαλειμμάτων δε έκλινε πρ’ος αὐτήν τ’α μακρά του ότα και τα ανύψωνε μετά βρόμων δηλούντων την μακαριότητά του .

Σιωπῆ επεκρατεί έν τῇ κλειστῇ ήδη μάνδρα και τās ερήμους όδοϋς τής συνοικίας, και μόνον ήκούετο μακρόθεν ύπόκωφος μνηκθμός άνευ διακεκριμένου θορύβου, βαθύς, ισχυρός, μυστηριώδης ως ό τής θαλάσσης, ή αναπνοή και ή ζωῆ τών Παρισίων, οίτινες εξηκολούθουν δραστήριοι και πυρετώδεις, και τοι ή νύξείγεν έπέληθη .

Τότε έν τῇ καθηρεία τής έσπέρας ή έντύπωσις τών πρ’ο μικροϋ λεχθέντων συνεπίεσε την Πετρίναν ισχυρότερον . Στηρίξασα δε την κεφαλήν επί τής κεφαλῆς τού όνου τής, έχυσε τ’α δάκρυα τ’α από πολλοϋ χρόνου καταπνίγοντα αὐτήν’ εκείνος δε έλειγε τās χειράς τής .

[“Επεται συνέχεια] ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ Ι . ΦΕΡΜΠΟΣ

ΚΡΟΤΑΛΙΑΙ ΚΑΙ ΠΥΘΩΝΕΣ

Ἐσυλλογισθητέ ποτε ποίας καλλονὰς ἐγκρύπτουν τὰ ὄντα, τὰ ὅποια μᾶς ἐμπνέουν ἀντιπάθειαν καὶ φρίκην πολλάκις; Οἱ ὄφεις, παραδείγματος χάριν. Σοφός τις ἔλεγεν ὅτι ὁ σκελετὸς τοῦ ὄφεως εἶνε τὸ ὠραιότερον πρᾶγμα τὸ ὅποιον εἶδεν ὑπὸ ἀνατομικὴν ἔκφυσιν. Καὶ πρᾶγματι, ἐν ᾧ ὁ ἄνθρωπος ἔχει μόνον τριάκοντα τρεῖς σπονδύλους, ὁ ὄφις ἔχει ὑπὲρ τοὺς τριακοσίους δι' αὐτῶν δὲ κατορθώνει νὰ ἐκτελή τὰς κυματοειδεῖς ἐκείνας κινήσεις, τὰς σχεδὸν μυστηριώδεις, αἵτινες ἐμπνέουν εἰς ἡμᾶς ταυτοχρόνως καὶ θαυμασμὸν καὶ τρόμον. Ὄταν βλέπωμεν ἐν τῶν ζῴων τούτων νὰ ἔρπη ἐπὶ τῶν χόρτων, ἢ νὰ περιετυλίσσεται πέριξ ἐνὸς δένδρου, προχωροῦν κατὰ κινήτους κύκλους, δὲν δυνάμεθα νὰ μὴ σκεφθῶμεν:

— Πῶς; τὸ ζῷον τοῦτο δὲν ἔχει οὔτε πόδας, οὔτε πτέρυγας, οὔτε πτερύγια καὶ ὁμως κινεῖται εὐκολώτερον καὶ ταχύτερον παρὰ ὅλα τὰ ζῷα, τὰ ὅποια ἔχουσι τὰ μέσα ταῦτα τῆς κινήσεως.

Πλὴν τούτου, οἱ πλείστοι τῶν ὄφειν διακρίνονται διὰ τὰ ποιήλα αὐτῶν λέπια τὰ ὅποια λάμπουσι ὡς νὰ ἀπετελοῦντο ἀπὸ πολυτίμου μετάλλου περικλείοντα πολυτίμους λίθους.

Εἰς τὴν Ἑλλάδα ὄφις δηλητηριώδης εἶνε μόνον ἡ ἔχιδνα εἰς ἄλλους τόπους ὁμως ὑπάρχουσι ἀφθονώτεροι. Εἰς τὴν Αἴγυπτον εὐρίσκεται ὁ κερᾶστῆς, ὅστις φέρει ὑπεράνω ἐκάστου ὀφθαλμοῦ λέπια ὑψόμενα κερατοειδῶς πρὸς τὰ ἄνω, καὶ ἡ ἀσπίς, ἣτις ἔχει μεγάλας χωριστάς, σκοτεινάς κηλίδας εἰς τὴν βᾶσιν, καὶ εἶνε περιώνυμος ἐν τῇ ἱστορίᾳ διότι δι' αὐτῆς ἐθανατώθη ἡ Κλεοπάτρα.

Εἰς τὰς Ἰνδίας εὐρίσκονται πολλὰ εἶδη ὄφειν, ἐξ ὧν φοβερώτατος εἶνε ὁ κρόταλος, τοῦ ὅποιου τὸ δῆγμα φονεύει αὐτοστιγμῆ. Εἰς τὴν βόρειον Ἀμερικὴν εἶνε ὁ κροταλίς, ὀνομασθεὶς οὕτω διότι εἰς τὸ ἄκρον τῆς οὐρᾶς του φέρει κερατίνους δακτυλίους, οἵτινες ὅταν κινῆται προξενοῦσι κρότον, ἀναγγέλοντα τὴν παρουσίαν του. Εἰς τὴν Νότιον Ἀμερικὴν ζῆ ὁ τριγωνοκέφαλος, ὁ κίτρινοὸς ὄφις καὶ ἄλλα εἶδη ὄφειν.

Ποῦ κρύπτονται οἱ ὄφεις οὗτοι τὸ δηλητηριώδη των; Εἰς μικρὸν ἀδένα ὅστις συγκοινωνεῖ μετὰ μὲν ὀδόντα ἀγκιστροειδῆ, κείμενον εἰς τὴν ἄνω σιαγόνα των. Ὁ ὄδοσ οὗτος διασχίζεται ὑπὸ κοιλώμα-

τος, ἐκ τῆς ρίζης τοῦ ὅποιου ἐξέρχεται τὸ δηλητήριον. Ὄταν ὁ ὄδοσ οὗτος δαγκάσῃ τινὰ, τὸ δηλητήριον εἰσέρχεται εἰς τὰς σάρκας, καὶ ἀναμιγνύεται μετὰ αἷμα τὴν ταχύτερον ὄσω περισσότερον θυμωμένος εἶνε ὁ ὄφις.

Ἴσως τῶρα ἐρωτήσετε ἄφ' οὗ ὁ ὄφις ἔχει ὡς ὄπλον τὸν φοβερὸν δηλητήριον, δὲν τὸ μεταχειρίζεται ποτε καὶ ἐναντίον τοῦ ἰδίου ἑαυτοῦ του; δὲν δαγκάνει ἄραγε τὸν ἑαυτόν του ὅπως συμβαίνει εἰς τὰ παιδία νὰ δαγκάνουν τὴν

Πύθων

γλωσσάν των; Ὅχι, τοῦτο οὐδέποτε συμβαίνει· οἱ ἀγκιστροειδεῖς ὀδόντες προεξέχουσι μόνον ὅτε ἡ σιαγὼν εἶνε ἀνοικτή. Ὄταν ὁμως κλείεται, κλίνουν πρὸς τὰ ὀπίσω καὶ κρύπτονται ἐντὸς πτυχῆς τινος τῶν οὐλων.

Οἱ σοφοί, οἱ ὅποιοι ἐξετάζουσι τὰ πάντα, ἠθέλησαν νὰ μάθωσι ποῦ εἶνε τὰ συστατικά τοῦ δηλητηρίου τῶν ὄφειν, ἀλλ' ἔως τῶρα μικρὰ πρᾶγματα κατώρθωσαν.

Τὸ μόνον ἱατρικόν, ὅταν δαγκασθῇ τις ἀπὸ ὄφιν, εἶνε ν' ἀπομυζήσῃ ἀμέσως τὴν πληγὴν καὶ ν' ἀπορροφήσῃ τὸ δηλητή-

ριον. Τὸ μέσον τοῦτο φαίνεται ἐκ πρώτης ὄψεως πολλὴ επικίνδυνον, ἐν τούτοις δὲν εἶνε διόλου. Τὸ δηλητήριον τοῦ ὄφεως εἶνε ἀβλαβές, ἂν δὲν εἰσέλθῃ εἰς τὸ αἷμα διὰ πληγῆς· ἂν τὸ δηλητήριον τοῦ ὄφεως ἦτο θανατηφόρον καὶ καταπνιόμενον, ὁ ὄφις δὲν θὰ ἠδύνατο νὰ καταπῆ τὸ θῆμά του χωρὶς νὰ φαρμακευθῇ, διότι δαγκάνων δηλητηριάζει βεβαίως αὐτό.

Ἄλλ' ὑπάρχουσι ὄφεις τὸσον φοβεροὶ ὅσον οἱ ἀνωτέρω μνημονευθέντες χωρὶς ἐν τούτοις νὰ εἶνε δηλητηριώδεις τὸ δαγκάμα των. Εἶνε φοβεροὶ ἰδίως διὰ τὸ μέγεθος αὐτῶν, τὸ ὅποιον φθάνει μέχρι δέκα πέντε ἢ δεκαεξή μετρων.

Τοιοῦτος εἶνε ὁ πύθων εἰς τὸν ἀρχαῖον κόσμον καὶ ὁ βόας εἰς τὴν Ἀμερικὴν· εἶνε σαρκοφάγα ζῷα, ὡς καὶ οἱ λοιποὶ ὄφεις, κατατρώγουσι δὲ οἰονδήποτε θῆμα ἀπὸ τοῦ ἀπλοῦ βατράχου μέχρι τῆς δορκάδος, τῆς αἰγῆς, τῆς ἐλάφου.

Λέγεται ὅτι ὁ ὄφις μαγεύει τὸ θῆμα τὸ ὅποιον θέλει νὰ καταφάγῃ, ὅτι δηλαδὴ τὸ παρατηρεῖ τοιοῦτοτρόπως, ὥστε τὸ θῆμα μόνον του ἔρχεται καὶ πίπτει ἐμπρὸς εἰς τὸν δῆμιόν του. Τοῦτο δὲν τὸ ἐβεβαίωσεν ἀκόμη ἡ ἐπιστήμη. Φαίνεται δὲ ὅτι τὰ διάφορα ζῷα ἢ πτηνὰ εὐρίσκόμενα αἰφνης πρὸ τοῦ ὄφεως παραλύονται ἀπὸ τὸν τρόμον καὶ τρέχουσι πρὸς τὸν ὄφιν ἀντὶ νὰ φύγουν μὴ γνωρίζοντα τί κάμνουν εἰς τὴν παραζάλην των.

Ἄλλ' εἶτε οὕτως εἶτε ἄλλως, ἂν εἰς ἐκ τῶν μεγάλων τούτων ὄφειν συλλάβῃ τὸ θῆμά του, τὸ κρατεῖ καλά. Συνήθως τὸ κατασκοπεύει περιτυλιγμένος εἰς κορμὸν δένδρου, ἐκ τοῦ ὅποιου ὄρμα εὐθύς ἄμα πλησιάσῃ τοῦτο περιτυλίσσεται δὲ περὶ αὐτὸ καὶ τοπνίγει εἰς τὰς πολλαπλαῖς σπειράς του διὰ τῆς πίσεως τῶν μυῶν του, οἵτινες ἔχουσι καταπληκτικὴν δύναμιν. Τὰ ὄσα τοῦ δυστυχῆς ζῷου τρίβουσι καὶ συντρίβονται, αἱ σάρκες συμπίεζονται, ὁ δὲ ὄφις τὰς ζυμᾶναι, τὰς μαλάσσει ποτιζὼν αὐτὰς διὰ τοῦ ἀφθόνου σιάλου του· ἔπειτα εἰσάγει τὴν ζύμην ἐκείνην ἐντὸς τῶν δύο πελωρίων σιαγόνων του, αἵτινες ἀνοίγονται τεραστίως, καὶ ἐξακολουθεῖ νὰ τὴν ζυμᾶναι, νὰ δίδῃ εἰς αὐτὴν σχῆμα ἐπίμηκες ὅπως τὴν καταπῆ εὐκολώτερον.

Ἐνίοτε ὁμως συμβαίνει τὸ θῆμά του νὰ ἔχῃ περισσότερον ὄγκον παρ' ὅσον δύναται ὁ ὄφις νὰ καταπῆ διὰ μῆος· τότε μένει τοιοῦτοτρόπως, μετὰ τὸ φοβερὸν στόμα του ἀνοικτόν, γεμᾶτον ἀπὸ φρικτῶδη καθημαγμένον πόλτον, περιμει-

ΒΑΤΡΑΧΟΙ ΚΑΙ ΖΕΥΣ

νων νὰ χωνεύσῃ τὸ μέρος τὸ ὅποιον ἔφαγε πρότερον διὰ νὰ καταπῆ καὶ τὸ ὑπόλοιπον. Μετ' ἀφθόνου γεῦμα ὁ βόας μένει πολλὰς ἡμέρας, ἐνίοτε πολλὰς ἐβδομάδας, χωρὶς νὰ φάγῃ, βυθισμένος εἰς εἶδος νάρκης, ἀνίκανος νὰ ἐκτελέσῃ τὴν ἐλαχίστην κίνησιν· ἀλλ' ἀφ' οὗ τελειώσῃ ἡ χωνεύσις, ἐπανευρίσκει τὴν εὐκίνησίαν του, καὶ προχωρεῖ διὰ μέσου τῶν θάμνων ὁμοίως πρὸς πελώριον κορμὸν δένδρου, ζωντανὸν καὶ κινούμενον ἀπὸ ἀόρατον δυνάμιν, καὶ ὑψοῦται εἰς τὰ ὕψη τῶν ὑψηλοτέρων δένδρων καὶ διαπερᾷ τοὺς ποταμούς, οἵτινες εὐρίσκονται πρὸ αὐτοῦ, σκορπίζων τὸν τρόμον καὶ τὴν ἐρήμωσιν.

ΦΙΛΟΖΩΙΟΣ

Ὁ βάτραχος ἀφῆκε τὴν ἀνοιξὴν τὴν λίμνην του, ἀνέβη εἰς τὴν κορυφὴν ἐνὸς βουνοῦ καὶ εὖρε κατοικίαν κάτω ἀπὸ ἓνα θάμνον. Ἀλλὰ δὲν ἔχάρη πολὺ τὴν εὐτυχίαν του. Ἡ ὑπερβολικὴ ζέστη τοῦ θέρους ἐξήρανε ἐντελῶς τὸ μέρος. Τότε ὁ βάτραχος ἤρχισε τὰς παρακλήσεις:

— Θεοί, ἀπομακρύνετε ἀπὸ ἐμέ τοιο κακὸ χύσατε νερὰ νὰ φθάσουν ἔως ἐπάνω εἰς τὸ βουνὸν, λυπηθῆτε ἓνα πτωχόν, ὁ ὅποιος τίποτε ἄλλο δὲν γυρεύει παρὰ μόνον νὰ μὴ λεί-

πῃ τὸ νερὸν ἀπὸ τὴν κατοικίαν του. Μὲ τὸ κοῦξ κοῦξ του παρακαλεῖ τὸν Δία· τὸν ὕβριζε ὅτι εἶνε ἀκρίτος καὶ ἀσπλαγχνος.

— Ἀνόητε, τῷ λέγει ὁ Ζεὺς, ὅστις ἦτο εἰς τὰ καλά του ἐκείνην τὴν ἡμέραν καὶ δὲν τον ἐτιμώρησεν ὅπως τῷ ἤξιζεν· ἀντὶ νὰ καταστρέψῃ τὸν κόσμον πρὸς χάριν σου, δὲν εἶνε καλλίτερα, φωνακλᾶ, νὰ φύγῃς σὺ ἀπὸ τὸ βουνὸν καὶ ν' ἀποσυρθῆς εἰς τὴν λίμνην σου;

Πόσοι εἰς τὸν κόσμον θυσιάζουσι τὰ πάντα εἰς τὸ ἐγὼ· αὐτοὶ φθάνει νὰ εἶνε καλά, καὶ ἄς πᾶν νὰ χαλάσῃ ὁ κόσμος.

[Ἐκ τῶν μύθων τοῦ ΚΡΙΛΩΦ]

ΤΑ ΚΟΥΝΕΛΙΑ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Τί καλὴ που εἶνε ἡ Σμαράγδα! Ἐχει καλὴ, καλὴ καρδιά· ἀγαπᾷ πολὺ τὴν μητέρα της καὶ τὸν πατέρα της καὶ τὰ ἀδελφία της καὶ τοὺς συγγενεῖς της· καὶ πάλι περισσεύει ἀγάπην καὶ διὰ τὰ κουνέλια της. Νὰ ξεύρατε πῶς τ' ἀγαπᾷ τὰ κουνελάκια της. Μὰ εἶνε νὰ μὴ τ' ἀγαπᾷ κανεὶς; Εἶνε τὸσον χαριτωμένα ζῷα! Ἐχετε ἰδῆ ποτὲ κουνέλια; Ἡ κεφαλὴ των εἶνε κυρτωμένη, τὸ ἐπάνω χεῖλός των χωρισμένον εἰς τὸ μέσον· τὰ μάτια των εἶνε μεγάλα καὶ γουρλωμένα, καὶ τ' αὐτιά των μακρὰ καὶ ἀνήσυχα, καὶ ὄλο κινοῦνται.

Ἀπὸ τὰ τέσσαρα αὐτὰ τὰ δύο εἶνε ἄσπρα καὶ τὰ ἄλλα δύο παραδάλα. Ξεύρατε τί εἶδους μάτια ἔχουσι τὰ ἄσπρα; κόκκινα σάν φωτιά. Καὶ τί κάμνουν ἐκεῖ ποῦ εἶνε μαζευμένα; Τρῶγουσι τραχανίζουσι τὰ δαυκία ποῦ τοὺς ρίπτει ἡ Σμαράγδα. Τρῶγουσι μετὰ βρεξίν, γιατί εἶνε καλόβολα καὶ τρῶγουσι ὅ,τι τοὺς δώσουν, δὲν εἶνε πεισματάρικα νὰ λέν σήμερον πῶς δὲν θέλουσι τοῦτο καὶ αὔριο τὸ ἄλλο.

Κ' ἔπειτα πῶς νὰ χαλάσουν τὴν διάθεσιν τῆς Σμαράγδας; νοιώθουσι χωρὶς ἄλλο πόσο τ' ἀγαπᾷ καὶ τὴν ἀγαποῦν καὶ αὐτὰ ὅσον εἰμποροῦν καὶ κινοῦν τ' αὐτιά τοὺς τριγύρω της καὶ εἶνε πρόθυμα καὶ καλά κουνελάκια.

Νοιώθουσι εὐγνωμοσύνην γιὰ τὸ καλὸ τὸ κορίτσι που ἐν ᾧ ἔχει τόσες δουλειές εἰς τὸ σπίτι (εἶνε πολὺ καλὴ νοικοκυροῦλα ἡ Σμαράγδα) δὲν τα λησμονεῖ καὶ αὐτὰ, ἀλλ' ὅταν ἔλθῃ ἡ ὥρα πηγαίνει εἰς τὴν αὐλὴν καὶ τοὺς δίδει, πότε λάχανα, πότε ρίζας, πότε φύλλα.

Τί νὰ σας πῶ! ἐγὼ ἐκείνους που ἀγαποῦν ὅσους τοὺς κάμουν καλὸ τοὺς ἀγαπῶ, ἄς εἶνε καὶ κουνέλια ἀκόμη.

ΤΟ ΔΕΚΑΤΟΝ ΤΡΙΤΟΝ ΓΛΥΚΥΣΜΑ

ΤΑΝ ήμουν μικρός, παιδιά μου, είπεν ο πάππος εν ω έθέριμναι τας έρρυτιδωμένους χείρας του εις την φλόγα, την όποιαν έσχηματίζον αι κληματίδες εις την έστίαν, και ή όποια εφώτιζε με ρόδινον χρώμα τα πρόσωπα των εγγόνων του, όταν ήμουν μικρός ήμουν πλειό λαίμαργος παρά σεΐς. Δεν είχα όμως και τα χάδια τα ιδικά σας. 'Αντί να πίνω γάλα με ζάχαρι το πρωί, έτρωγα ένα κομμάτι μαύρο ψωμί, το μεσημέρι αντί φαγητού είχα ένα κρομμύδι.

Η μητέρα μου είχαν αποθάνη και μ' αφήκε οκτώ ετών. Ο πατέρας μου ήτο γεωργός και ειργάζετο εις τα κτήματα ενός πλουσίου πού τον έλεγαν Μακρυστάθη, λαμπρός άνθρωπος, παιδιά μου, και δίκαιος και πονετικός, μ' έλυπήθη και μ' επήρε να του κάμω θελήματα. Η εργασία αυτή μου ήρесе πολύ. Το έξοχικό του σπίτι ήτο έως μίαν ώρα μακριά από την πόλιν, έξεκινούσα λοιπόν πρωί πρωί, έπερνούσα την άνθισμένην πεδιάδα σφυρίζουσα και τραγουδώντας.

Επειδή δεν είξευρα γράμματα, είχα μίαν ξύλινην τσέτουλα ν όπως έχουν ακόμη εις πολλά μέρη οι ψωμάδες και έσυρα ένα χάραγμα δια κάθε παραγγελία. 'Αλλά κάποτε έχανα το λαγαρισμό, και δεν είξευρα ποιόν ελησιμόνησα: τον κροσώλη, τον παντοπώλη, τον ζαχαροπλάστη;

Τον ζαχαροπλάστη δεν τον ελησιμόνησα ποτέ και μαντεύετε διατί. Ο κύριος Μακρυστάθης όταν είχε ξένους εις το σπίτι, μ' έστελλε κ' έπειρνα μία δωδεκάδα γλυκύσματα.

Τα γλυκύσματα εκείνα μου εφαινότο ή μεγαλειτέρα πολυτέλεια του κόσμου και ή μεγαλειτέρα απόλαυσις. Και την πρώτην φοράν όπου μου τα έδωκε ο ζαχαροπλάστης ζεστά ζεστά και μοσχοβολημένα, με τέτοιο θαυμασμό και με τέτοια όρεξι τα εκύτταξα ώστε μου είπε γελώντας: «Κύτταξε, κακομοίρη, να μην τα φας 'ς το δρόμο».

Νά τα φάγω! 'Α! όχι! ήμουν τίμιο παιδί, να τα βλέπω όμως είχα το δικαίωμα.

Εκάθουμου εις το μέσον του δρόμου, τα έβαζα εμπρός μου και έξεροκατάπινα. 'Εξαφνα, δεν είξεύρω πώς μου ήλθε. 'Εν ω έμετρούσα, μου εφάνη πως έπερρίσευεν ένα ήσαν δεκατρία.

Δεν ήμύρρεσα να κρατηθώ. 'Εκλεισα τα μάτια μου και εδάγκασα ένα από τα εύτυχημένα εκείνα γλυκά. Το πρώτον δάγκωμα έφερε και δεύτερον... μ' ένα λόγον το κατεβόρχθισα όλον.

— Τί έκαμες: μ' εφώναζεν από μέσα ή συνειδήσις μου! 'Εσκούπισα τα χείλη μου, έτρεξε χωρίς να σταθώ διόλου, και έφθασα εις το σπίτι γρηγορώτερα παρά συνήθως.

Ο κ. Μακρυστάθης με επήνεσε δια την γρηγοράδα μου, αλλά δεν μου έκαμε καμμίαν παρατήρησιν δια το δεκάτονον τρίτονον. 'Ανέπνευσα χωρίς άλλο ο ζαχαροπλάστης είχε κάμη λάθος. Θα το ένοιωθεν άράγε; Αυτό μ' έκαμε ν' άνησυχώ κάπως, δι' αυτό την άλλην φοράν που επήγα εις το ζαχαροπλαστεϊόν ήμουν ζαρωμένος.

Ο ζαχαροπλάστης δεν είπε τίποτε, τί καλά! κ' εν ω έδλεπα με την άκραν του ματιού μου το χέρι του που άράδειαζε τα γλυκά είδα ότι έβαλε πάλι δεκατρία.

Η χαρά που είχα δεν περιγράφεται. 'Ω! πάλι θα το ξανάτρωγα το δεκάτονον τρίτονον! 'Ετρεχα σαν να είχαν πτερά τα πόδια μου. Το πρώτο σφάλμα, βλέπετε, φέρει μαζί του και δεύτερο, και έπειτα αρχίζει ο κατήφορος.

Αφ' ου είδα ότι ουτε ο κ. Μακρυστάθης ουτε ο ζαχαροπλάστης ενόησαν τί έκαμα, επήρα θάρρος. 'Αντί να φάγω γρήγορα γρήγορα, σαν φοβισμένος το γ λ υ κ υ σ μ α μ ο υ, ήθελα να το απόλαύσω όσον είμπορούσα περισσότερο και το εδάλαξα, αφ' ου με πολλήν προσοχήν παρετήρησα ποιόν ήτο το μεγαλύτερον.

Αφ' ου έτσι κ' έτσι, είτε μικρά έτρωγα είτε μεγάλο, το σφάλμα ήτο σφάλμα, ως έκαμα το σφάλμα με περισσοτέραν ασφάλειαν.

Μίαν ήμέραν αφ' ου ετοποθέτησα τα γλυκύσματα επάνω εις μίαν πέτραν, εκύτταξα παιδ να διαλέξω.

'Εξαφνα ήκουσα βήματα, έγύρισα και είδα ήτο ο εφημέριος της εκκλησίας. Τρόμος μ' έπιασε και τα έχασα. Είχα καιρόν να βάλω τα γλυκύσματα εις το καλάθι, έπειτα και αν μ' έδλεπέ πώς τα εκύτταξα με θαυμασμόν, τί είμπορούσε να είπη.

'Αλλά δεν σκέπτεται ήσυχα όποιος δεν έχει την συνειδήσιν του ήσυχον ήθελα να φύγω και έτρεξα και έφυγα και εκρύφθηκα ανάμεσα 'ς τα δένδρα, τα γλυκύσματα τ' άφηκα επάνω εις την πέτραν. Ο εφημέριος ανεγίνωσκε ένα βιβλίον και δεν είδε τίποτε. Αφ' ου έπροχώρησε όλίγον, ένα κορίτσι εβήγη από τους θάμνους και εζήτησε ελεημοσύνην. Ευτύχως, αφ' ου έδωκε κάτι εις το κορίτσι εξηκολούθησε τον δρόμον του.

'Επερίμενα ακόμη όλίγον δια να έβγω από τον κρυψώνα μου, αλλά είδα πως το κορίτσι εστάθη με άπορία εμπρός εις τα γλυκά.

— Μή τα πειράξεις! μή τα πειράξεις! εφώναξα.

'Εκείνο έγύρισε και με είδε με έκπληξι.

— Για κλέφτρα με παίρνεις; είπε. Δεν απήνησα.

Το κορίτσι εκείνο δεν ήτο από τον τόπον μας, το έλεγαν Γιαννούλα, είχαν έλθη από άλλο μέρος με την χήρα μητέρα του, άλλ' εκείνη απέθανε και το αφήκε μόνον κ' εζούσε όπως όπως με την ελεημοσύνην πού του εδιναν. Οι χωρικοί επειδή το έδλεπαν συχνά κοντά 'ς τα δένδρα, έλεγαν πως έπειρνε όπωρικά, αλλά ήτο καλό και πρόθυμο κορίτσι κ' ελυπήθηκα πού το ελύπησα.

— Πού πάς έτσι; του είπα.

— 'Σ την πόλι, ο Παπαθανάσης μουδωκε μία δεκάρα.

— Και θα πάς ναγοράσης ζαχαρωτά;

— Ζαχαρωτά; 'Α, μπά! ψωμί.

— Ψωμί, είπα με περιφρόνησι.

— Ναι, πεινώ πολύ.

— Δεν έφαγες σήμερα;

— Ουτε χθές; είπε με γέλια.

— Δεν έφαγες;

Και την έδλεπα λυπημένος.

— Σαν δεν μου δώσουν τίποτε, πώς να φάγω; Χθές δεν μουδωκαν τίποτα.

'Ετσι πεινασμένη που ήμουν πήγα κ' επλάγιασα 'ς ένα μύλο, πόσα ψωμιά είμπορουν να κάμουν αυτά τα σακκία του σιταρισού, έλεγα με τον νουν μου, κ' εγώ δεν εύρηκα ουτε ένα ξεροκόμματο να φάγω.

Δεν έφαγε! 'Ητο φοβερόν.

— Νά, της είπα, πάρε και φάγε και της έδωκα το γλυκύσμα μου.

— Μα δεν είνε δικό σου.

— Δεν πειράζει.

— 'Οχι, είπε, σ' εύχαριστώ, μα είνε σαν κλεψιά! 'Οχι.

Κλεψιά! 'Εγινα κατακόκκινος.

['Επειτα το τέλος]

ΑΡΙΣΤΟΜΕΝΗΣ ΠΟΛΥΤΡΟΠΗΣ

Ο ΚΟΨΑΥΤΗΣ

— Πρόσεχε, Στρατη, τώ είχαν εϊπη πολλάκις ο διδάσκαλος, πρόσεχε. Ο θυμός είνε επικίνδυνον ελάττωμα, και μην άφνης να σε κυριεύη μία πράξις εις στιγμάς θυμού είμπορεί να έχη τρομεράς συνεπειάς, και να γεμίση με τύψεις συνειδότης όλην την ζωην ενός ανθρώπου.

— Ο θυμός σε κάμνει έξω φρενών, τώ έλεγαν οι φίλοι του, όταν είσαι θυμωμένος δεν είξεύρεις τί κάμνεις.

— Μή θυμώνεις τόσο, τώ έλεγε με τρόπον και ή νοννά του, όταν έδλεπε τον Στρατην εις την παραφοράν του θυμού του, θα κάμης κανένα δυστύχημα καμμία φορά.

— 'Αλλ' ο Στρατης κανένα δεν ήκουε, κανένα ουτε τον διδάσκαλον του, ουτε τους συμβαθητάς του, ουτε την νοννά του.

Η νοννά του, ή γραία 'Αθη, είχαν άντικαταστήη την μητέρα του, μετά τον θάνατόν της. Αφ' ου ετελείωσε το σχολειόν, τον έβαλε να φυλάττη πρόβατα, έως ότου μεγαλώση και γίνη ικανός δια γεωργικάς εργασίας. Ο Στρατης τότεν ήγάπα πολύ και όταν την έδλεπε τόσον άνήσυχον δια τον θυμόν του μετενόει, και υπέσχετο να διορθωθί, άλλ' εις πρώτην περίστασιν εξαναθύμωσε πάλιν και παρεφέρτε και εφώναξε.

Και εμεγάλωνε, το δε ελάττωμά του εμεγάλωνε μαζί του.

Η πρόρησις της νοννάς του «θα κάμης κανένα δυστύχημα» δεν είχαν επληθεύση ακόμη, ουδέ ή απειλή του διδασκαλου, και ο Στρατης εζη εύχαριστημένος, κρινών χωρίς άλλο ότι δεν ήτο απόλυτος ανάγκη να διορθώση το σφάλμα του. Ηγάπα τα πρόβατά του, άλλ' ιδίως τον ποιμενικόν του σκύλον, τον Κοψαύτην, τον σύντροφόν του τον άχώριστον. Τους παλαιούς του φίλους δεν τους έδλεπε πλέον, έκαστος ήσυχολεϊτο εις το έργον του, ο καλλίτερός του φίλος ήτο τώρα ο Κοψαύτης.

Συνεννοούτο τόσον καλά! 'Εν μόνον σημειόν ήρκει να κάμη ο Στρατης και εϋθός ο σκύλος ώρμα προς τα πρόβατα, τα όποια απέμακρύνοντο ήδιεσκορπίζοντο, και εδάγκανε την κνήμην των άπειθών και επανέφεραν αυτά εις τάξιν. Το πρωί επρογευματίζον μαζί.

— Κοψαύτη, πεινάς; ήρώτα ο Στρατης.

Και ο Κοψαύτης ουδέποτε έλεγεν όχι.

Κοινάς είχαν τας χαράς και τας λύπας των. Ο νοννός του ήδύνατο να μένη ήσυχος. Οι δύο σύντροφοι εφύλαττον τα πρόβατά του.

Ένιοτε όταν το κοπάδι εφαινότο άτίθασον, ο Στρατης ήτο έτοιμος να θυμώση, αλλά δεν επρόσθανε. Θα έλεγε κανείς ότι ο Κοψαύτης γνωρίζων το ελάττωμά του ήθελε να τον διορθώση. 'Αμέσως έτρεχε, ήνάγκαζε τα πρόβατα δια της βίας εις υποταγήν και επέστρεφεν, ασθμαίνων, κρεμασμένην έχων την γλώσσαν, αλλά τόσον εύχαριστημένος. 'Εξηπλώνετο εις τους πόδας του κυρίου του και τον παρετήρει με τους γλυκείς του οφθαλμούς, κινών την ούραν του. 'Εφαινετο δε ως να έλεγε προς αυτόν:

— 'Ετελείωσε ήσυχασε, μη θυμώνης.

Αν δε συνέβαινε να τον ιδη θυμωμένον, εκρύπτετο εις μίαν γωνίαν ως έντροπιασμένος, ώσαν το θέαμα τουτο να ήτο εις αυτόν πολύ όδυνηρόν.

Ο καϊμένος ο Κοψαύτης. Είχεν ήσυχον χαρακτήρα, δεν εταράττετο παρά μόνον όταν εφαινότο άπειθή τα πρόβατα, αλλά με τον κύριόν του έπαιζε πάντοτε χαρίεις και εύθυμος.

Μίαν ήμέραν εν τούτοις αι περιποιήσεις και θωπεΐαι του εύρον τόσον κακήν

υποδοχήν, ώστε λυπημένος κατέφυγεν όπισω από την άγγελην και εσυλλογίζετο.

— Είς τί έπταισα και είγε δυσηρηστημένος ο κύριός μου;

Είς τί έπταισε; Είς τίποτε. Ο Στρατης ήτο δυσηρηστημένος, διότι εις το χωρίον ήτο πανήγυρις, και αυτός αντί να δικονεδάζη, όπως οι άλλοι, ήτο ήναγκασμένος να βόσκη το ποιμνιον του εις τους άγρούς.

Ο Κοψαύτης έμενε λοιπόν προς τα όπισω και ο Στρατης δεν θα είξευρεν εις ποιόν να ξεθυμάνη, αν δεν συνέβαινε το εξής άπροσδόκητον.

Τα πρόβατα ήσαν ήσυχα, ο Κοψαύτης, μελαγχολικός δια την ψυχρότητα του κυρίου του, είχαν αποκοιμηθί επί τέλους από κάτω από εν δένδρον, ο δε Στρατης έμενε μόνος με τον θυμόν του, ότε εξαφνα ξένος σκύλος ώρμησεν από τον δρόμον εις το χωράφι και τα πρόβατα διεσκορπίσθησαν έντρομα.

Εν μι άστιγμή ο Κοψαύτης άνωρθόθη, έτρεφεν εις φυγήν τον έπιδρομέα, αλλά το κακόν είχε γίνη. Ο δυστυχής Κοψαύτης εδυσκολεύθη να καταπραύνη τον τρόπον των ζώων τούτων, καθ' όσον μάλιστα ο Στρατης εφώναζε, προσκαλών αυτόν εις διάφορα μέρη συγχρόνως και περιπλέκων τα πράγματα αντί να τον βοηθήση.

Ο αίτιος της ανησυχίας εκείνης, από το άκρον του δρόμου, όπου είχε καταφύγη, έδλεπε τα συμβαίνοντα και ίσως θα εγέλα δια το κατόρθωμά του.

Τούλάχιστον τούαυτην εζήγησιν έδωκεν ο Κοψαύτης βλέπων τον ξένον σκύλον παρατηρούντα από μακριάν. 'Οσον ήσυχος και πρόος και αν είνε κανείς, υπάρχουν πράγματα, τα όποια δεν είμπορεί να υποφέρει, μόλις δε επανήλθεν ή ήσυχία, ο Κοψαύτης εφώρμησε κατά του αντιπάλου του.

— Κοψαύτη!... 'Εδώ! Κοψαύτη!

'Αλλ' ο Κοψαύτης εις την όρμην της καταδιώξεως κατ' αρχάς δεν ήκουσεν... ή δεν ήθέλησε ν' ακούση. 'Οτε άπεφάσισε τέλος να επανέλθη εύρε τον Στρατην τόσον άπειλητικόν, ώστε εβράδυσε το βήμά του, μη τολμών να προσεγγίση.

— Κοψαύτη!

Η φωνή του Στρατη κατέστη τόσον τρομερά, ώστε το δυστυχές ζώον εστάθη. 'Εν τούτοις ήθελε να υπακούση. Ο Κοψαύτης συρόμενος επροχώρησεν ακόμη εν βήμα... το τελευταϊόν!... Κάτι εξεσφενδόνησεν ο Στρατης, ο σκύλος περιεστράφη περι έαυτόν και έπειτα κατέπεσε νεκρός. Νεκρός από την χείρα του κυρίου του, τον όποιον ήγάπα τόσον και ο όποιος τόσον τον ήγάπα, ο όποιος εν τούτοις εις την παραφοράν του θυμού του μετεβλήθη εις κτηνος χωρίς πάντοτε χαρίεις και εύθυμος.

Μίαν ήμέραν εν τούτοις αι περιποιήσεις και θωπεΐαι του εύρον τόσον κακήν

υποδοχήν, ώστε λυπημένος κατέφυγεν όπισω από την άγγελην και εσυλλογίζετο.

— Είς τί έπταισα και είγε δυσηρηστημένος ο κύριός μου;

Είς τί έπταισε; Είς τίποτε. Ο Στρατης ήτο δυσηρηστημένος, διότι εις το χωρίον ήτο πανήγυρις, και αυτός αντί να δικονεδάζη, όπως οι άλλοι, ήτο ήναγκασμένος να βόσκη το ποιμνιον του εις τους άγρούς.

Ο Κοψαύτης έμενε λοιπόν προς τα όπισω και ο Στρατης δεν θα είξευρεν εις ποιόν να ξεθυμάνη, αν δεν συνέβαινε το εξής άπροσδόκητον.

Τα πρόβατα ήσαν ήσυχα, ο Κοψαύτης, μελαγχολικός δια την ψυχρότητα του κυρίου του, είχαν αποκοιμηθί επί τέλους από κάτω από εν δένδρον, ο δε Στρατης έμενε μόνος με τον θυμόν του, ότε εξαφνα ξένος σκύλος ώρμησεν από τον δρόμον εις το χωράφι και τα πρόβατα διεσκορπίσθησαν έντρομα.

'Αλλ' ή φωνή του Στρατη δεν έτρεμε τώρα από όργην. 'Οταν ενόησε τί έκαμε, έφυγεν, έτρεξεν ως τρελλός, έως εις την κατοικίαν του. Η νοννά του ήτο μόνη. 'Ερρίφη εις την άγκάλην της, ώχρος ως να έμελλε ν' αποθάνη.

— Νοννά... Ο Κοψαύτης... τον εσκότωσα!...

Η νοννά του έντρομος τον έβαλε να καθίση, δια να τον έρωτήση τί συνέβη, άλλ' εις την πρώτην έρώτησιν, το παιδίον εξεφώνη εις λυγμούς.

— 'Εθύμως; τώ είπε σιγά.

Οι λυγμοί εδιπλασιάσθησαν και ένευσε δια της κεφαλής «ναί».

— Κακόμοιρο παιδί!

Το ελυπεϊτό, ποία μεγαλειτέρα τιμωρία ήδύνατο να υπάρξη δια τον Στρατην;

— 'Αχ, ο καϊμένος ο Κοψαύτης! τούρριξα μία μεγάλη πέτρα, τον βρήκε 'ς το κεφάλι κ' έπεσε χιώμος. Και τί θα πη ο νοννός; Θα με δώξη... 'Αρησέ με νοννά, να φύγω!...

Ο νοννός του εν τούτοις τον εκράτησεν από εύπλαγχνίαν. Μία καλή γειτόνισσα έφερε το κοπάδι εις την μάνδραν και δεν επήλθε καμμία ζημία.

Ω, πώς ενόει τώρα ο Στρατης την σημασίαν των λόγων του διδασκαλου. Νά ή συνέπεια του θυμού και της παραφοράς του. Τον καλλίτερον του φίλον, τον άχώριστόν του σύντροφον τον εφόνευσεν αυτός, αυτός ο ίδιος!... Είς όλην του την ζωην θα τον τύπη ή συνειδήσις του.

ΣΟΦΙΑ ΔΗΜΟΥ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

'Η κυρία ζητεί ένα ποτήρι νερό. Ο Κουριοκεφαλάκης της το φέρει.

— Όταν σου ζητούν ένα ποτήρι νερό, πρέπει να το φέρνης 'ς το πιάτο.

Ο Κουριοκεφαλάκης επανέρχεται φέρων το περιεχόμενον του ποτηρίου χυμένον μέσα εις το πιάτο.

— Και πώς είμπορεί να το πη έτσι το νερό ή κυρία; τώ λέγει ή μαγειρίσσα.

— 'Ισα 'ίσα αυτό συλλογίζομαι κ' εγώ, άπαντά ο Κουριοκεφαλάκης.

* * *

Φρόδω.—Μαμά, τί κρέμα που δεν ήταν το μήλο που έδωκεν ή Εύα 'ς τον 'Αδάμ σκωληκισμένο.

— Γιατί, κόρη μου;

— Γιατί ο 'Αδάμ δεν θα τώρωγε και θα έτμεβα όλοι 'ς τον Παράδεισο άκόμα.

* * *

Δύο παιδία συνεζήτουν περι των προτερημάτων των πατέρων των.

— Ο πατέρας μου είνε τόσον ύψηλός όσον οι τοίχοι του κήπου.

— Ναι, μα ο δικός μου μπορεί να ιδη πάνω άπ' αυτούς.

— Και ο δικός μου μπορεί, όταν φορη το καπέλλο του.

* * *

Εστάλη υπό του Μήλου της "Εριδος.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ"

Πολύ αξιολογημένο παιδάκι μου φαίνεσαι από το πρώτο γραμματάκι σου... Μιμητά των Όρων.

Πολύ άρεσαν αι μεταμορφώσεις εις τους φίλους μου, αγαπητέ Νικόλαε Βάρη, και δι' αυτό δά και τας δημοσιεύω.

Καλά του τάχαλε, Ελικωνιάς Παρθένος, του ξένου εκείνου άνωματικού.

Αρίστα ειπες, Ενδοξον Μεσολόγγιον; ελαβες άριστα και εγω δέν το εζέυρα τόσον καιρόν να σε συγχαρώ.

Κανέν άλλο ψευδώνυμον ή κλεσον, φιλάτη Άλκιπική Καστριού, διότι Άρθισμένη Άμυγδαλέαν έχομεν και γράφε μου συχνά άφοϋ τόσον θέλγασαι να με αναγινώσκης.

Η πρώτη σου άποστολή πνευματικών ασκήσεων, αρκετά επιτυχής, Καθαρά Καρδιά.

Όσον ποικιλότερας πνευματικές ασκήσεις θά στέλλης, Πουλλ τοϋ Πίνδου, (Αυτό το ψευδώνυμον προτιμώ εκ των τριών προτεινομένων)

Σ' εύχαριστώ πολύ πολύ, φιλάτη Έλπίς Άναστασιάδου, διά τας καλώς φίλας πού μου εϋστησεις.

Αν το κατάρθωσαι αυτό που μου γράφεις, Άδρα τοϋ Έλικωνος, εύγε σου!

Ό 41ος διαγωνισμός ήλθε με το τελευταίον φυλλάδιον του παρελθόντος Σεπτεμβρίου, Αρχιγαύραρθε Θεμιστόκλειε.

Τόμοι της πρώτης περιόδου της Διαπλάσεως στέλλονται ως βραβεΐον, Ηρωική Πάρρα.

Η ιδιική σου υπόθεσις περί της τύχης του

Γιαννάκη εΐνε λογικότερα, φιλάτη Νίκη Μαρή. Κ' εγω αυτό υποθέτω ότι θά συμβή; πολύ σκληρός θά ήτο ο συγγραφεύς αν τον άφινε να καταραγοθῆ από τους κύνας.

Εδίδασκα άπνευστι το γραμματάκι σου, Έαρινη Πρωτα, και έπειτα πολλήν ώραν το παρετήρουν ως να ήτο μικρόν καλλιτέχνημα.

Όχι, φιλάτη Ιωάννη Μ. Χρησιδή, εξάμηνο: συνδρομαί δέν εγγράφονται εις την Διαπλάσιν αλλά μόνον ετήσια.

Αν με αγαπάς, Άδρα τοϋ Έβρου, όσον εγω σε αγαπώ, ω! τότε με αγαπάς πραγματικώς πολύ, πάρα πολύ.

Νέος διαγωνισμός των λύσεων, Πισσοφορ Άθηνά, ειδες ότι ήρτισεν από το προηγούμενον φύλλον.

Και τώρα, Ίθακησε Μέντωρ, αυτός ο δήληρος πόνος εξακολουθεΐ ή διλυοσται; Γράφε μου, διότι ανησυχώ.

Πραγματικώς τέλειον, άμμητον εις το είδος του θά εγίνετο το περιοδικόν μου, Ίδιον τοϋ Παρασσοϋ, αν, όπως εύχασαι, έπραττον πάντες οι φίλοι μου, τι συ και όλγοι τινες άλλοι.

Όσον ποικιλότερας πνευματικές ασκήσεις θά στέλλης, Πουλλ τοϋ Πίνδου, (Αυτό το ψευδώνυμον προτιμώ εκ των τριών προτεινομένων)

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

(ΑΙ λύσεις στέλλονται μέχρι 14 Φεβρουαρίου)

18. Αεξίγριφος.

Το πρώτον εΐνε πρόθεσις, άρθρον το δευτερόν μου, Φιλόσοφος το τρίτον μου, ήρωϊκω το σύνολόν μου.

16. Αεξίγριφος.

Όνομα λάβε εθνικόν και μίαν άντωνυμίαν. Νά σχηματίσης ζών τι χωρίς φωνήν καμμίαν.

17. Στοιχειόγριφος.

Διώξε ίωτα, βάλε ρω, Και εύθύς, εις το φτερό, Τά παλάτια παρατώ, Και με τα πουλιά πετώ.

18. Αεγνιγμα δημώδες.

Έχω ένα σαντουκάκι και χωρεΐ τον κόσμον όλο, μόν' της μπόλιας μου τα κρόσια δέν χωρούν και μένον όζω.

19. Κυβόλεξον.

- 1. Ίνα μ' εύρης μ' εύκολίαν ζήσει τον πληθυντικόν ύλης διαφανεστάτης, και ούχι τον ενικόν. 2. Περσιπομένον τι ήγμα και σημαίνω άπορίαν. 3. Μέρος του στρατού του κράτους, τρέχω εις την [εξοστρασίαν. 4. Έγω μέρος της οικίας, εις αυτήν να με ζητήσης. 5. Ίουδαϊόν τέλος εύρε, το κυβόλεξον να λύσης.

Οι μὲν σταυροὶ νάντικατα-θῶσι διὰ γραμμάτων ὥστε νάναγινώσκεται τὸ ὄνομα θηρίου, αὶ δέκα δὲ στιγμαὶ τῆς βάσεως μετὰ τοῦ ἐν τῷ μέσῳ αὐτῶν σταυροῦ νά σχηματίσῃσι μαθητικὸν τίτλον, αὶ ὅκτω ἀνωτέρω ἀκροτήριον, αὶ ἀνωτέρω ἐξ σύμπτωμα κρυολογήματος, αὶ ἀνωτέρω τέσσαρες πόλιν τῆς Ἑλλάδος, καὶ αὶ ὑπὲρ αὐτῶν δύο πρόθεσις.

Διὰ τῶν γραμμάτων ΑΒΕΒΙΚΛΜΝΝΟΟΠΡ ΡΣΣΩ νά σχηματισθῆ σταυρός ἀποτελούμενος ἐκ τῶν ὀνομάτων πτηνοῦ καὶ ζώου.

22-25. Κεκρυμμένα ὀνόματα πόλεων.

- 1. Ό λέων ἴδιον τρόπον έχει να βρυχάται. 2. Εἰς δια μία θέλησις ἀπαιτεΐται.

26-30. Μαγικὸν γράμμα.

Τῆ προσθήκῃ ἐνὸς καὶ τοῦ αὐτοῦ γράμματος εἰς ἐκάστην τῶν ἐπομένων λέξεων νά σχηματισθῇν ἄλλαι τόσαι: Χρῆμα, ὕαλος, ὄρος, ἔσπον, καλός.

31. Φύρδην μέγδην

Οκάρμαι ἰο πέρας ἴσο τουαί μονοκρουλήσῃσι ντῆ γνῆ.

32. Ἀκροστιχίς.

Τά ἀρχικά γράμματα τῶν ζητούμενων λέξεων ἀποτελοῦσι τὸ ὄνομα ἀρχαίου βασιλεῦδος.

33. Αεπλή ακροστιχίς.

Τά ἀρχικά γράμματα τῶν ζητούμενων λέξεων ἀποτελοῦσι τὸ ὄνομα ἀρχαίας βασιλείσεως περιφύμου διὰ τὴν πρὸς τὸν σύζυγον τῆς ἀγάπης, τὰ δὲ δευτέρα τὸ ὄνομα βασιλείσεως περιφύμου διὰ τὴν συζυγικὴν πίστιν τῆς.

- 1. Ίερὸς βούς τῶν Αἰγυπτίων. 2. Σύζυγος βασιλείος τῆς Σπάρτης. 3. Μέρος τοῦ σώματος. 4. Πενθέρως ἥρωας τῶν Τρώων. 5. Ἔθνος. 6. Ἀρχαία βασίλισσα. 7. Εἶ: τῶν τριάκοντα τυράννων. 8. Ποταμός.

34. Ἐλλητισσύμφωνον.

318. Φωνηεντόλεπον.

35. Γρίφος.

Τὸ φλς-τχς-κ-δοτχσν-τς-σθ.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΑΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ Εσωτερικού δραχ. 5.—Εξωτερικού φ.χρ. 7 ΑΙ συνδρομαί άρχονται την 1ην εκάστου μηνός και είνε προπληρωτέαι δι' έν έτος. ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΑΚΟΥ Έν' Ελλάδι λεπ. 15.—Έν τῷ Έξωτ. φ.χρ. 0,15 ΓΡΑΦΕΙΟΝ έν Αθήναις Οδός Αίόλου, 119, έναντι Χρυσοσπηλαιωτίσεως Έτος 17ον.—Άριθ. 3

ΕΝ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΙ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΕΚΤΟΡΟΣ ΜΑΛΩ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝ ΥΠΟ ΤΗΣ ΓΑΛΛΙΚΗΣ ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ [Συνέχεια· ίδε σελ. 9]

Κακήν νύκτα διήλθεν ή άρρωστος. Η Πετρίνα επί του σανιδώματος κατακειμένη παρ αυτή, ένδεδυμένη ως ήτο, έχουσα αντί προσκεφαλαίου περιώμιον περιτετυλιγμένον, πολλάκις εδάησε να έγερθη ή να τη δώση ύδωρ, όπερ εζήρηχετο και ήγντλει εκ του φράτος δια να είνε δροσερότερον, διότι επίνετο και κατεπρόχέτο υπό τῆς θερμότητος.

« Διάβρωσε την κόρην αυτής » (Σελ. 18, στῆλ. α')

την άγωνίαν, καθ' όσον ή μήτηρ δέν ήδύνατο να φαντασθῆ την αίτιαν τῆς βραδύτητος. Καί αν μη έθεράπευεν αυτήν πάραυτα, τουλάχιστον θά έπαυε τας δδύνας της. Ηδη εΐχεν ἴδη ιατρόν εισερχόμενον εις τὸ ἀμάξιόν των ὅτε ήτο άρρωστος ὁ πατήρ της· ἀλλά τότε ήσαν έν τόπῳ ὄρεινῳ καὶ ἀγρίῳ, ὁ δὲ ιατρός, ὃν ή μήτηρ εΐχε καλέση ἐξ ἀνάγκης, ὅποιοι εΐχον καιρόν να έλθωσιν εις πλησίον τινά πόλιν, ήτο μάλλον κουρεύς ὀμοιάζων πως πρὸς γόητα ή ιατρός ἀληθής, ὅποιοι εΐρισκονται έν Παρισίῳ, σοφός, κύριος τῆς νόσου και τοῦ θανάτου, ὡς ἐμελλε να είνε εκείνος, ἀφ' οὗ τον έλεγον διάσημον. Τέλος ή θύρα τοῦ ἀμαξοστασίου ἀνοίγεται και δίφρος πανάργιος τὸ σχῆμα, χρώματος κιτρίνου, ἐλκόμενος υπό ἵππου άροτήρος, ήλθε και εστάθη πρὸ τῆς οικίας· σχεδόν δε παρ-ευθὺς εφάνη ὁ ιατρός, ανήρ ὕψηλός, χονδρός, παχύς, έχων κοκκινωπόν τὸ πρόσωπον και περιβαλλόμενον υπό γενείου τεφρόχρου, ὅπερ εδεικνυεν αὐτόν ὡς τινά πατριάρχην χωρίου. Πρὶν αναβῆ εις τὴν ἀμαξαν, ήτο πλησίον αὐτοῦ ή Πετρίνα και έλεγε τὴν αίτησίον της. «Έπαίξε ξύλον εις τὴν μάνδραν τοῦ Ἀλατοσπύρου; ήρω-τησεν ὁ ιατρός. — Όχι, εζοχώτατε, ή μητέρα μου είνε άρρωστη, πολύ άρρωστη. — Καί τί είνε ή μητέρα σου; — Εβμεθα φωτογράφοι.» Ὁ ιατρός εθηχε τὸν πόδα ἐπὶ τοῦ ἀναβάθρου τοῦ δίφρου. Έκεινη δὲ ζωηρῶς εταίνε πρὸς αὐτόν τὸ δίφραγκον και εΐπεν: «Εἰμποροῦμεν να σας πληρώσωμεν. — Τότε τρία φράγκα.» Προσέθεσεν ή Πετρίνα έν φράγκον, εκείνος δὲ έλαβε τὸ

«Τί θά του δώσης; ΑΥ! αυτός, κορίτσι μου, παίρνει άκριθά, δύο δραχμοῦλες τὸ ὀλιγώτερον. Καί για να εΐσαι βέβαιη ὅτι θάρρη, τὸ καλό που σου θέλω να τού τα δώσης ἐπὶ χείρας. Κατὰ τας δοθεισας ὀδηγίας εύρε τὴν ὁδόν, ἀλλ' ὁ ιατρός δέν εΐχεν ἀκόμη έγερθη. Περιμένουσα έν τῇ ὁδῷ ἐκάθισεν ἐπὶ λιθίνου ὄρου κειμένου έξω τῆς θύρας ἀμαξοστασίου έν φ κατεγινετό τις να ζεύξη ἵππον. Οὕτω λοιπόν θά τον σταματήση διερχόμενον, και έγχειρίζουσα αὐτῷ τας δύο δραχμας θά τον πείση να έλθη, ὅπερ δέν θά έπραττεν, ὡς προησθάνετο, εαν ἀπλῶς τον παρεκάλαι να έλθη πρὸς ἐπίσκεψιν άρρωστού κατοικοῦντος έν τῇ μάνδρα τοῦ Ἀλατοσπύρου. Ὁ χρόνος τῆ εφάνῃ ἀπελευτήτος· ήσθάνετο δε διπλασίαν

Τὸ ἀντίκτιμον τῶν συνδρομῶν ἀποστέλλεται κατ' εὔθειαν πρὸς τὸν κ. Ν. Π. Παπαδόπουλον, ἐκδότην τῆς Διαπλάσεως τῶν Παιδῶν, εις Αθήνας, διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν, χερτονομισμάτων παντὸς Κράτους, χρυσῷ, τοικμεριδίων, συναλλαγματικῶν ἐνὸς συστημένης ἐπιστολής. Ποσά μικρότερα τῶν 5